

ת"פ (חיפה) 49405-04-24 - מדינת ישראל נ' מופיד אמון (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 49405-04-24 מדינת ישראל נ'
אמון(עציר)

49401-04-24

לפני כבוד השופט נתנאל בנישו

המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד ראיד רחאל
נגד	
הנאשם	מופיד אמון (עציר),
	ע"י ב"כ עו"ד שאדי חסן

גזר דין

כתב האישום המתוקן

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, **בעבירה של נשיאת והובלת נשק** לפי סעיף 144 (ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 4.4.24, בסמוך לשעה 11:00, הגיעו שוטרים למתחם בו מתגוררים הנאשם ובני משפחתו, כשבכוונתם לבצע חיפוש. משהבחין הנאשם בהגעת השוטרים, החל במנוסה מהבית, כשהוא מחזיק, נושא ומוביל אקדח מסוג גלוק, ובתוכו מחסנית תואמת המכילה 14 כדורים. הנאשם הסתיר את האקדח בשקית שחורה, אותה אחז בידו.

במהלך מנוסתו, קפץ הנאשם מחומת אבנים הסמוכה לבית, נפל ארצה ונחבל ברגלו. בעודו צולע, המשיך הנאשם להתרחק מהבית, כשהוא נושא בנשק, הטעון במחסנית כאמור. בשלב זה, השליך הנאשם את הנשק לתוך פח אשפה, ומיד לאחר מכן התרחק מהפח ונשכב לצד רכב שחנה בסמוך.

טיעוני הצדדים לעונש

במסגרת **הראיות לעונש**, הוגש הרישום הפלילי של הנאשם, ממנו למדתי כי לחובתו שתי הרשעות. הראשונה משנת 2014, בגין היעדר מהשירות הצבאי שלא ברשות. השנייה, בעבירות סחיטה באיומים, החזקת אגרופן או סכין, נטילת נכסים לשם סחיטה וכליאת שווא, בגין הרשעה זו הוטלו על הנאשם 18 חודשי מאסר בריצוי בפועל, לצד מאסר מותנה (ת"פ 23064-07-2016).

כמו כן, העידה אמו של הנאשם, גברת נהלה אמון. האם מסרה כי אביו של הנאשם נפטר לפני 4 שנים. האב נרצח, כמו חמישה בני משפחה נוספים. האם אף מסרה כי עברה אירוע מוחי, כאשר הנאשם הוא העוזר לה בבית. בנוסף סיפרה האם כי הנאשם מסייע לאחותו, שבעלה התאבד והותיר אותה לבדה, מטופלת בשני ילדים קטנים.

האם סיימה את דבריה בציון העובדה כי גם היום כל המשפחה מאוימת, וכי הנאשם הוא העוזר בבית בכל עניין.

במסגרת **טיעוני לעונש**, עמד **בא כוח המאשימה** על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו עקב ביצוע העבירה, קדושת החיים; ביטחון, שלמות גופו וקניינו של האדם ושל הציבור; וכן ערך השמירה על שלטון החוק.

בא כוח המאשימה התייחס לחומרה המיוחדת של העבירה, על רקע התרחבות תופעת ההחזקה הבלתי חוקית בנשק והשימוש שנעשה בנשק זה לביצוע עבירות אלימות קשות.

התובע עמד על פסיקת בית המשפט העליון, אשר הדגישה את הצורך במלחמת חורמה בעבירות אלו, המהוות "מכת מדינה" של ממש, ואת מגמת ההחמרה הנלמדת מפסיקה זו.

באשר לנסיבות העבירה, צוין כי הנאשם היה האחראי הבלעדי לביצוע העבירה, כאשר הוא הבין היטב את מהות מעשיו ואת השלכותיהם, אינו קטין ואינו קרוב לשום סייג לאחריות פלילית. כן צוין כי הנאשם החזיק אקדח ובו מחסנית טעונה, המאפשרים ביצוע ירי תוך זמן קצר ביותר. לבסוף, הודגש כי הנאשם ניסה לברוח מביתו ולהסתיר את הנשק. לדעת התובע, התנהגות זו מלמדת על תעוזתו הרבה של הנאשם, העדר מורא מן החוק והפגנת זלזול ברשויות האכיפה.

ב"כ המאשימה אף עמד על הנחיית פרקליט המדינה באשר למדיניות הענישה בעבירות נשק ועל תיקון 140 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אשר קבע עונש מזערי של רבע מהעונש הקבוע בחוק בגין עבירות נשק.

על רקע האמור, ובשים לב לפסיקה אליה הפנה כחלק מטיעוני לגבי מדיניות הענישה הנוהגת, עתר התובע לקבוע מתחם ענישה של 30 עד 50 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

לטעמו, בשל קבלת האחריות המגולמת בהודאת הנאשם בעבירה, ולאור יתר הנסיבות שאינן קשורות בעבירה, בראשן עברו הפלילי של הנאשם, ביקש התובע להעמיד את העונש על חלקו האמצעי של המתחם.

ב"כ הנאשם סבור כי יש מקום להקל בעונשו.

מבלי להתכחש לפגיעה בערכים החברתיים, טען הסנגור כי נסיבות העבירה אינן מהחמורות. הנאשם נשא את הנשק בתוך הבית והמתחם, בהם הוא מתגורר. לאור זאת, נסיבות העבירה דומות יותר לעבירת החזקה, גם אם פורמלית אכן נעברה עבירת נשיאת נשק. מכל מקום, נטען כי אין מדובר בעבירה המלמדת על תחכום.

על כך הוסיף הסנגור כי מטרת החזקת הנשק הייתה הגנתית באופן מובהק, כאשר, לדבריו, עקב האיומים על המשפחה, הם אינם יוצאים מביתם מזה שלוש שנים.

לצד האמור, הדגיש הסנגור כי כתוצאה מנפילתו, הנאשם נפגע קשות ברגלו, עבר שני ניתוחים וצפוי לעבור ניתוח נוסף. בשל כך, בכל תקופת מעצרו שהה במרכז הרפואי של שב"ס. ב"כ הנאשם סבר על כן כי הוא כבר קיבל חלק מעונשו "בידי שמיים", כאשר עקב הפגיעה יוותר נכה.

הסנגור ביקש לתת משקל משמעותי לנסיבותיה הקשות של משפחת הנאשם, אשר עד לאחרונה הייתה מעורבת בסכסוך דמים שגבה קורבנות רבים מאוד, אביו של הנאשם ובני משפחתו, שנרצחו רק בשל השתייכותם למשפחה. נטען כי כתוצאה מכך, המשפחה נקלעה לחובות כבדים, כאשר היא חייבת לעירייה ולמועצה המקומית למעלה מחצי מיליון שקל (ראו ס'1).

כן פירט הסנגור על אודות מצבה של אם הנאשם, שעברה אירוע מוחי, וגם כיום הינה במעקב רפואי והוכרה כנכה במאה אחוזים (ס'1).

לנוכח האמור, נטען כי כלל בני המשפחה תלויים מאוד בנאשם, ובמיוחד אחותו היחידה, שבעלה התאבד ואותיר אותה מטופלת בשני ילדים קטנים (ראה אישור מחלקת הרווחה עיריית ירכא).

גם הסנגור סקר פסיקה במקרים דומים במהותם.

לנוכח האמור, ביקש הסנגור לסטות במקרה זה ממתחם הענישה שנקבע על דרך הכלל בעבירות דומות, ולהסתפק במתחם של 12-24 חודשים.

באשר לעברו הפלילי של הנאשם, טען בא כוחו כי הוא מעולם לא הורשע בעבירת נשק.

לאור כלל האמור, ביקש ב"כ הנאשם לתת את הבכורה לנסיבות האישיות והמשפחתיות הקשות מנשוא של הנאשם, שנאלץ לבצע את העבירה, וכן לפציעתו שתותיר אותו נכה. בהתאם, הוא עתר להעמיד את העונש על הצד הנמוך של המתחם.

בדברו האחרון מסר הנאשם כי הוא מתחרט על מעשיו ולא יחזור עליהם. לדבריו, הבית והמשפחה זקוקים לו בדחיפות. כן ביקש הנאשם כי אתחשב בעובדה כי אינו יכול לעמוד על רגליו.

דין והכרעה

הערכים החברתיים המוגנים

סעיף 144 לחוק העונשין מגלם בחובו תכליות של הגנה על חיי האדם, שלום הציבור וביטחון (ראו מיני רבים ע"פ 7971/23 **אגבאריה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.5.24)).

הסיכון הכרוך בנשיאת נשק שלא כדין מתבטא בחשש שהנושא נשק יעשה בו שימוש וכן באפשרות כי נשק זה יגיע לידיים אחרות (ע"פ 4945/14 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (פורסם בנבו, 19.1.14)). הוא משליך על הביטחון במרחב הציבורי והפרטי, על תחושת הביטחון, ולא פחות מכך על שלטון החוק, בשל הכרסום המתמיד בייחוד הפעלת הכוח על ידי מי שהוסמך לכך על פי דין.

נסיבות ביצוע העבירה

במקרה דנן הנאשם נשא אקדח תקני, ובו מחסנית טעונה בכדורים. המדובר בכלי נשק אשר בכוחו להמית אדם, ומכאן מסוכנות וחומרת העבירה. העובדה כי הנשק היה טעון במחסנית כאמור, מלמדת על היכולת לעשות בו שימוש כמעט מיידי, ובוודאי ללא צורך בהכנות ממושכות.

עצם החזקתו של נשק כאמור, גם אם איננו יודעים איך הגיע לידיו של הנאשם, מחייבת תכנון, יוזמה וכוונה, הנזקפים לחובת הנאשם.

מאידך גיסא, האקדח והמחסנית הוחזקו על ידי הנאשם במתחם מגוריו, כשהם מוסתרים בשקית, ואין בפנינו כל ראיה על כוונה מוחשית של הנאשם לעשות בו שימוש יזום. בדומה, אין בפנינו כל ראיה כי הנאשם נשא את הנשק מחוץ למתחם ביתו. בעיניי המדובר בנסיבה אשר, בהיבט מסוים זה, מקרבת את העבירה בה הורשע לעבירת החזקה.

לצד האמור, ניסיונו של הנאשם להעלים את האקדח מעיני השוטרים, שבאו למקום על מנת לבצע חיפוש כדין, מהווה נסיבה מחמירה משמעותית בעיניי. הנאשם התמיד בניסיון זה גם לאחר שמעד ונפצע, כשהשליך את הנשק בפח וניסה להסתתר. העובדה כי פעל כאמור, מלמדת על נחישותו להכשיל את עבודתם של השוטרים.

ב"כ הנאשם ראה במניע ההגנתי של החזקת הנשק נסיבה משמעותית לקולא. דעתי שונה.

ואכן, לשיטתי, גם אם המניע להחזקת הנשק היה "הגנתי", אין בכך להקל עם הנאשם.

הצורך במלחמה שערה נגד תופעת החזקת הנשק הבלתי חוקית אינו מתיישב עם תפיסה סלחנית כלפי התופעה כולה, תהא מטרת ההחזקה אשר תהא.

זאת ועוד, צמצום תופעת החזקת הנשק הבלתי חוקית והשימוש בו, הפושה בחברה הישראלית בכלל ומגזר הערבי בפרט, אינו מתיישב עם עידוד עשיית דין עצמית באמצעות אותו נשק ואף לא עם השלמה לכך. על כן, התחשבות מופרזת לקולא במניע "הגנתי" עלולה לחתור תחת השגת התכלית ההרתעתית של הענישה.

בהתאמה לכך, נדרש לחדד בכל עת כי רשויות הביטחון, ובראשן משטרת ישראל, הן המוסמכות הבלעדיות למנוע עבריינות ולהגן על האזרח, ואין להסכים עם מציאות בה, בטענה או בתואנה ל"הגנה עצמית", יוחזק נשק בעל פוטנציאל קטלני על ידי מי שלא הורשה לכך.

הדברים זכו להתייחסות מפורשת של בית המשפט העליון בעניין **סובח**:

"... אף אם הנשק נרכש למטרות "הגנה עצמית", הזמינות של הנשק מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולהחרפת תוצאותיהן.." (ע"פ 4406/19) **מדינת ישראל נ' סובח** (פורסם בנבו, 5.11.19)

אשר על כן, בעוד מניע ברור לשימוש בנשק למטרות פליליות או ביטחוניות ישמש כנסיבה משמעותית להחמרה בעונש, אין במניע "הגנתי" בלבד כדי להקל במידה רבה עם הנאשם.

לבסוף, במקרה דנן, תפיסת כלי הנשק מצמצמת את פוטנציאל הנזק העתידי, נסיבה העומדת לזכות הנאשם, גם אם לא נוצרה בעטיו.

מדיניות הענישה

על רקע פגיעת הקשה של עבירות הנשק בערכים מרכזיים כהגנה על חי האדם, הביטחון, הסדר הציבורי והמשילות השלטונית, ולאור נפוצות עבירות הקשורות להחזקת נשק שלא כדין ונשיאתו, שהוגדרה כ"מכת מדינה" (ראו ע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' קדורה** (פורסם בנבו, 14.4.22) וכ"מצב חירום לאומי" (ראו עניין **אגבאריה הנ"ל**), ניכרת החמרה בענישה והודגש הצורך בהטלת עונשי מאסר משמעותיים.

הדברים באו לידי ביטוי חוזר ונשנה בפסיקת בית המשפט העליון בשנים האחרונות.

כך נקבע לדוגמא בעניין **קריף**:

"לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובביטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר. בפסיקה הובהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי הענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחמירה. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדלים בשנים האחרונות. פגיעת הרעה של הנשק אינה תחומה לסביבה העבריינית. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במקרה, ואינם קשורים למעגל עברייני כלשהו. כל חטאו של נפגע עבירה, לפעמים, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים." (ע"פ 6383/21 **קריף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.2.22).**

יתרה מזו, מעבר לפוטנציאל הנזק הישיר הטמון בנשיאת נשק בלתי חוקית ובשימוש בו, נדרש לתת את הדעת להשפעות החברתיות הרוחביות וההרסניות, הנגרמות מהתפשטות תופעת נשיאת נשק לא חוקי וההחזקה בו. זו מייצרת אווירה ציבורית בה "כל דאלים גבר", בעקבותיה נדחק מקומם של גורמי האכיפה והביטחון, ונוצרת "תרבות" כללית אלימה ועבריינית, הרואה בחיוב החזקת נשק, נשיאתו והשימוש בו.

גם אל היבטים אלה התייחס בית המשפט העליון בעניין **קריף הנ"ל**, בקובעו:

"הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושאיפתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים... אקדח שיורה "במערכה השלישית" גורם כמוכן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממשי."

מסקנת בית המשפט הייתה על כן כי:

"יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה." (וראו עוד באופן דומה, ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח (פורסם בנבו, 5.11.19), ע"פ 309/22 מדינת ישראל נ' ביאדסה (פורסם בנבו, 10.5.22) וכן ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גאנים (פורסם בנבו, 29.3.22)).

לנוכח כלל האמור, קבע בית המשפט העליון מתחמי ענישה מפורשים בנוגע לעבירת נשיאת והובלת נשק בה הורשע הנאשם.

כך נקבע לאחרונה בעניין **אגבאריה**:

"... ככלל מתחם ענישה ראוי לנאשם בגין עבירה של נשיאת נשק חם במרחב הציבורי, נע בין 30 ל- 42 חודשי מאסר בפועל" (ע"פ 7971/21 אגבאריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.5.2024) באותו עניין הוטלו על אחד הנאשמים 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מבלי למצות את הדין, בגין נשיאת תת מקלע מאולתר, טעון במחסנית ובה עשרה כדורים).

וכן:

"באין נסיבות מיוחדות לחומרא או לקולא, יהא זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל" (ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 14.9.2022). באותו עניין הורשע הנאשם בנשיאת אקדח עת נסע ברכב, בהפרעה לשוטר ובכניסה ושהייה בישראל ללא היתר). באופן דומה נקבע גם בע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.7.2022).

מדיניות ענישה עקבית זו נלמדת משורה ארוכה של פסקי דין שניתנו על ידי בית המשפט העליון בשנים האחרונות (ראו ע"פ 3877/16 ג'אבלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.11.17) בו נדחה ערעור נאשם בנשיאת אקדח טעון, שנדון ל-34 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 2101/21 טוביה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.7.21) בו נדחה ערעור על חומרת העונש, 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, שהוטלו על נאשם בנשיאת אקדח, מחסנית וכדורים; ע"פ 6021/21 עבוד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.12.21), בו נדחה ערעור נאשם בעבירה של נשיאת והובלת רוס"ר M-16 והפרעה לשוטר, עליו נגזרו 30 חודשי מאסר; ע"פ 166/22 טאהא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.6.22) - 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין החזקת נשק מאולתר, כאשר הנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי).

מגמת ההחמרה האמורה אינה נחלתו הבלעדית של בית המשפט. היא אף מצאה ביטוי בתיקון 140 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אשר קבע עונש מזערי בעבירה זו, ממנו מוסמך לחרוג בית המשפט אך בהתקיים "טעמים מיוחדים שיירשמו" (ראו סעיף 144(ז) לחוק). בהתאם לתיקון, בענייננו העונש המזערי לעבירה עומד על 30 חודשים (כאשר עונש זה אינו יכול להיות כולו על תנאי).

יחד עם זאת, כפי שצוין לעיל, בחלק ממאפייניה דומה יותר עבירת הנאשם לעבירת החזקה. משכך, ולנוכח יתר הנסיבות שפורטו לעיל, מצאתי לקבוע מתחם עונשי קל במקצת מזה שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון כאמור.

בשים לב לכלל האמור, לנוכח הערכים המוגנים עליהם עמדנו, חומרת העבירה ונסיבותיה וכן לאור מדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי למסקנה כי במקרה דנן יש לקבוע מתחם עונשי העומד על 24 - 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד מאסר מותנה וקנס במקרים הראויים לכך.

נסיבות שאינן קשורות בעבירה

הנאשם כבן 23, רווק המתגורר עם משפחתו המורחבת.

מעבר לנסיבות ביצוע העבירה שפורטו לעיל, לחובת הנאשם עומד עברו הפלילי המוכתם. ואכן, גם אם לא הייתי זוקף לחובתו את הרשעתו בהעדר מן השירות, שלעיתים נובעת יותר מנסיבות חייו של הנאשם מאשר רצונו העצמי, לא ניתן להתעלם מהרשעתו השנייה. זאת אמנם אינה עוסקת באופן ישיר בנשק, ובכך הצדק עם הסנגור, ברם עניינה מעשים אלימים של כליאת שווא וסחיטה באיומים, המאירים באור שונה במקצת את הסיכון הטמון בהחזקת הנשק על ידי הנאשם.

יתרה מזו, עצם העובדה כי הנאשם ראה לנכון לשוב ולבצע עבירה, למרות הרשעתו ומאסרו הקודמים, מחייבת תגובה עונשית תואמת, אשר יהא בה להעביר לו מסר ברור כי עליו לחדול לחלוטין מלעבור על החוק.

לצד האמור, עומדת לזכות הנאשם הודאתו המהירה באשמה, אשר בעיניי מצמצמת במקצת את החומרה שראיתי בניסיון הנאשם להסתיר את הנשק מהשוטרים כאמור. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו ואף הביע חרטה עליהם.

זאת ועוד, גם אם אינני מוכן לחרוג מהצורך בענישה מרתיעה בשים לב למניע "ההגנתי" שנטען כי עמד בבסיס החזקת הנשק, לא אוכל להתעלם מנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם.

ראשית, גם אם במידה מועטה, פציעתו של הנאשם. אמנם, זו נגרמה כל כולה באשמתו, אך נראה כי תוצאותיה ימשיכו ללוותו לפרק זמן לא מבוטל.

שנית, מצב בני משפחתו, בראשם אמו ואחותו, שפקדו אותן אסונות קשים, כפי שפורט ברגישות על ידי הסנגור. האובדן של בעל ואב, בנסיבות טרגיות, השפעתו על בריאות האם, על תפקוד יתר בני המשפחה ועל מצבה הכלכלי של המשפחה כולה, נוגעים ללב וממחישים היטב את ההשפעות ההרסניות של אורחותיה האלימות של החברה ושל הסיכון הרב הטמון בתפוצה נרחבת של הנשק הבלתי חוקי.

על כן, גם אם אין בנסיבות אלה להצדיק את ביצוע עבירה, מן הראוי כי יינתן להן משקל בהיבט הפגיעה המיוחדת שתגרם לנאשם ובעיקר לבני משפחתו עקב כליאתו הארוכה.

סוף דבר

העולה מדברנו עד כה, כי הנאשם עירב עצמו בביצוע עבירה חמורה, כאשר נשא והוביל אקדח ובו מחסנית טעונה בכדורים, במתחם ביתו, וניסה להסתירם מהשוטרים שביצעו חיפוש. כפי שהובהר, עבירה זו פוגעת בערכים חברתיים ראשוניים במעלה ולה פוטנציאל נזק משמעותי. עם זאת, יש להתחשב בעובדה כי הנשק נישא במתחם ביתו של הנאשם בלבד, ואף נתפס במהלך האירוע.

אי לכך, בהתאם לחוק, למדיניות הענישה הנוהגת ולהוראתו המפורשת של בית המשפט העליון, נדרש להטיל עליו עונש מאסר משמעותי, אשר יהלום את מהות מעשיו ויבטא כראוי את שיקולי הענישה השונים.

הצורך בענישה הולמת ומרתיעה גובר לאור עברו של הנאשם.

מאידך גיסא, עומדות לזכותו הנסיבות האישיות והמשפחתיות הקשות עליהן עמדתי, שיש בהן לאזן במקצת את החומרה שבעבירה, וכן הודאתו באשמה.

לאור כל אלה, אני סבור שיש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף הבינוני-תחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע כאמור.

בהתאם לאמור, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו בתיק זה.

ב. 12 חודשי מאסר מותנים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה בה הורשע או עבירה לפי סעיפים 144 (א) או (ב2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

אוסף כי לנוכח הנסיבות הכלכליות של הנאשם ומשפחתו, מצאתי להימנע מהטלת רכיב ענישה כספית.

האקדח, המחסנית והכדורים שנתפסו יחולטו לטובת משטרת ישראל.

ניתן היום, י"ד אב תשפ"ד, 18 אוגוסט 2024, בפומבי ובנוכחות הנאשם, בא כוחו וב"כ המאשימה.